

29 Νοεμβρίου 2016

Οι μετά θάνατον έπαινοι

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Κύριε διευθυντά

Δεν είναι η πρώτη φορά που έτσι σκέφτομαι και αισθάνομαι, αλλά με αφορμή τον

θάνατο του εξαιρετικού και σπάνιου Κωστή Στεφανόπουλου, ας ξεδιπλώσω πάλι τη σκέψη μου: Καταρράκτες τα καλά λόγια γι' αυτόν τον ευπατρίδη, εκατοντάδες τα κοσμητικά επίθετα, ο θαυμασμός για την ακεραιότητά του, το θάρρος (γιατί ναι, υπήρχε και αυτό), κ.λπ. κ.λπ. Όλα αυτά, μετά θάνατον. Θετικά και σωστά, χωρίς αμφιβολία. Αλλά ερωτώ: Στα τόσα χρόνια που υπηρέτησε –και ακόμα περισσότερο όσο καιρό ιδιώτευε– οι άξιοι έπαινοι, τα δίκαια διθυραμβικά λόγια που του άξιζαν, του απευθύνθηκαν καθόλου; Ακόμα και ο πιο σεμνός, ο πιο ευσυνείδητος που υπηρέτησε και σεβάστηκε το καθήκον του, δεν αξίζει να ακούσει την επιβράβευση των κόπων του, εν ζωή;

Μαίρη Αγαθοκλή – Βρυξέλλες

Πηγή: kathimerini.gr